


**ВОЛОДИМИР МИХАЙЛОВИЧ ФЕДЧЕНКО,***кандидат юридичних наук, доцент,**Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ,**кафедра кримінального процесу та стратегічних розслідувань;* <https://orcid.org/0000-0003-4006-3535>,*e-mail: mixayluz@ukr.net***ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ ЗА ПІДОЗРОЮ У ВЧИНЕННІ ЗЛОЧИНУ  
ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ОСКАРЖЕННЯ  
У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

Проаналізовано положення чинного кримінального процесуального законодавства України та окремі наукові праці в галузі кримінального процесу щодо здійснення затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення без ухвали слідчого судді, суду, особливо, коли затримання особи за підозрою проводиться уповноваженою службовою особою на місці вчинення злочину або одразу після його вчинення. Наголошено, що крім дізнавача, слідчого, прокурора, органів, які уповноважені на здійснення досудового розслідування, до суб'єктів, які також мають право затримати особу за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, належать поліцейські, військові, що перебувають на службі в Національній гвардії України, службовці спеціального правоохоронного військового формування служби правопорядку, працівники служби Управління державної охорони, військовослужбовці, які виконують обов'язки з охорони державного кордону, співробітники правоохоронного органу спеціального призначення Служби безпеки України, співробітники державного правоохоронного органу (Національного антикорупційного бюро України), співробітники митної служби, посадові особи, задіяні у проведенні антитерористичної операції, посадові й службові особи установ виконання покарань та слідчих ізоляторів, капітани морських чи річкових суден України, що перебувають за її межами, працівники департаменту економічної безпеки. Розглянуто питання щодо наявності правових аспектів обґрунтованості здійснення затримання, особливо, коли таке затримання проводиться уповноваженою службовою особою. Запропоновано передбачити у ст. 3 Кримінального процесуального кодексу України положення, яке розтлумачувало б вимоги щодо обґрунтованості рішень, особливо при затриманні особи, що відбувається на підставі положень, передбачених ст. 208 Кримінального процесуального кодексу України. Проаналізовано положення кримінального процесуального законодавства щодо можливості затриманої за підозрою особи, яка вже має процесуальний статус підозрюваного, оскаржити відповідно до п. 6 ч. 3 ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України обґрунтованість свого затримання. Звернено увагу на проблемні правові аспекти, які не дозволяють під час досудового розслідування затриманій (без ухвали слідчого судді) за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення особі повною мірою реалізувати своє право на оскарження обґрунтованості затримання та звернутися з відповідною скаргою до прокурора, слідчого судді, коли таке затримання проводилося на місці вчинення злочину чи одразу після його вчинення. Із цією метою запропоновано передбачити у Кримінальному процесуальному кодексі України положення, відповідно до якого при затриманні особи відповідно до статей 207, 208 Кримінального процесуального кодексу України та складання протоколу про затримання уповноважена службова особа, яка склала вказаний протокол, зобов'язана негайно з моменту поміщення затриманого до ізолятора тимчасового тримання скласти постанову про обґрунтованість затримання та вручити її копію затриманому. Для забезпечення реалізації права підозрюваної (затриманої) особи вимагати перевірки обґрунтованості затримання запропоновано можливий порядок звернення до прокурора, слідчого судді щодо оскарження такого затримання під час досудового розслідування.

**Ключові слова:** *затриманий, службова особа, обґрунтоване рішення, скарга, слідчий суддя.*

*Оригінальна стаття*

**ВСТУП.** Питання затримання особи, підозрюваної у вчиненні кримінального правопорушення, як і питання законності, достатньої обґрунтованості та правомірності прийнятих

рішень у кримінальному провадженні не втрачають своєї актуальності. Системний аналіз практики застосування затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення свідчить, що переважно правоохоронні органи у зв'язку з недосконалістю чинного кримінального процесуального законодавства змушені вказувати у протоколі затримання однаковий час затримання і час складання протоколу про затримання вже після внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) навіть у тому разі, якщо ці дії відбулися в різні проміжки часу, тим самим порушуючи вимоги ст. 209 Кримінального процесуального кодексу України<sup>1</sup> (далі – КПК України) і зазвичай особливо не обґрунтовуючи підстави та умови затримання. Неможливість за чинною редакцією КПК України реалізувати своє право на оскарження позбавляє затриманого на певному етапі під час досудового розслідування реалізувати своє право на свободу, вільне пересування та недоторканність, передбачене ст. 29 Конституції України<sup>2</sup>.

**МЕТА І ЗАВДАННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ.** Мета статті полягає в отриманні наукового результату щодо процесуальних аспектів обґрунтованості затримання за підозрою особи на місці вчинення злочину чи одразу після його вчинення та можливості оскарження такого затримання під час досудового розслідування.

Для досягнення окресленої мети необхідно вирішити такі завдання: визначити та проаналізувати положення кримінального процесуального законодавства, яким регламентується затримання особи без ухвали слідчого судді, суду на місці вчинення злочину чи безпосередньо після його вчинення; з'ясувати правові елементи обґрунтованості здійснення такого затримання уповноваженою службовою особою; дослідити можливості оскарження затримання під час досудового розслідування підозрюваною особою, яка, крім того, має право вимагати й перевірки обґрунтованості свого затримання; розглянути питання щодо по-

рядку застосування можливої процедури оскарження затримання та шляхів реалізації права підозрюваної (затриманої) особи вимагати перевірки обґрунтованості затримання, а відповідно і права на його оскарження під час досудового розслідування.

**МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ.** У процесі дослідження було здійснено пошук, узагальнення та аналіз наукових публікацій щодо здійснення затримання без ухвали слідчого судді, суду підозрюваної особи на місці вчинення злочину чи одразу після його вчинення. Проаналізовано правові аспекти щодо можливої обґрунтованості такого затримання, підстави, умови та порядок його оскарження на стадії досудового розслідування. Зокрема, метод системного аналізу, системно-структурний метод та загальнонаукові методи аналізу й синтезу дозволили проаналізувати підстави та умови затримання уповноваженою службовою особою особи за підозрою у вчиненні злочину на місці злочину чи одразу після його вчинення; дослідити правові положення, які можна покласти в основу доведення обґрунтованості такого затримання та визначити процесуальний порядок щодо можливості оскарження підозрюваним обґрунтованості свого затримання під час досудового розслідування.

**РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ТА ДИСКУСІЯ.** Суб'єктами затримання особи за підозрою у вчиненні злочину без рішення суду можуть бути як уповноважені службові особи правоохоронних органів, так і пересічні громадяни, які, реалізуючи своє громадянське право із суспільно корисних мотивів щодо боротьби зі злочинністю, також мають право на затримання злочинця на місці вчинення злочину чи одразу після його вчинення. І такі дії у кримінальному законодавстві, як зазначають Л. М. Лобойко й О. А. Банчук (2014, с. 137), розглядаються як обставина, що виключає кримінальну протиправність діяння в діях особи, яка здійснює затримання. Право на затримання має кожна особа, яка використовує його з позиції необхідності виконання громадянського обов'язку, захисту своїх прав, свобод і законних інтересів (Авраменко, Благута, Хитра, 2014, с. 90).

Повертаючись до суб'єктів, уповноважених на затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, слід зауважити, що крім дізнавача, слідчого, прокурора органів, які уповноважені на здійснення досудового розслідування, а також слідчого судді, до суб'єктів, котрі також, як зазначають у своїй статті Т. Г. Фоміна та В. В. Рогальська (2022, с. 373–374), мають право затримати

<sup>1</sup> Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 26.09.2023).

<sup>2</sup> Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 26.09.2023).

особу за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, належать: 1) всі поліцейські; 2) всі військові, що перебувають на службі в Національній гвардії України та виконують правоохоронні функції із захисту життя, прав, свобод та законних інтересів людини; 3) всі службовці спеціального правоохоронного військового формування служби правопорядку, яка призначена для захисту життя, здоров'я, прав, свобод та законних інтересів не лише військовослужбовців, а й звичайних громадян; 4) працівники служби Управління державної охорони, до обов'язків яких разом з іншими обов'язками також належить обов'язок з охорони життя та здоров'я посадових осіб органів державної влади та членів їхніх сімей; 5) військовослужбовці, які виконують обов'язки з охорони державного кордону, а також інші працівники, які залучені до оперативно-службової діяльності Державної прикордонної служби України; 6) співробітники правоохоронного органу спеціального призначення Служби безпеки України, які забезпечують державну безпеку України; 7) співробітники державного правоохоронного органу (Національного антикорупційного бюро України), на яких покладається попередження, виявлення, припинення та розкриття корупційних злочинів; 8) уповноважені посадові особи державного правоохоронного органу, які уповноважені виявляти, припиняти та розкривати злочини, які не віднесені до підслідності Національного антикорупційного бюро України та вчиняються вищими посадовими особами, котрі займають особливо відповідальне становище, перебуваючи на державній службі, та іншими державними службовцями, суддями та працівниками правоохоронних органів; 9) посадові особи, які відповідно до Митного кодексу України здійснюють митний контроль на території України щодо вчинення дій та переміщення товарів іншими особами під час проходження ними митного контролю; 10) посадові особи, які задіяні до проведення антитерористичної операції та під час її проведення мають право в районі проведення такої операції здійснювати затримання осіб, які вчинили чи вчиняють правопорушення; 11) посадові й службові особи, які зобов'язані виявляти кримінальні правопорушення, запобігати їм та припиняти їх вчинення в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах, перебуваючи там на службі; 12) капітани морських чи річкових суден України, що перебувають за її межами під державним прапором, пізнавальним знаком України та приписані до порту в Україні, коли під час перебування за межами України на та-

кому судні вчиняється кримінальне правопорушення, вони також мають право затримувати особу за підозрою у його вчиненні; 13) працівники правоохоронного органу, які виявляють та розкривають злочини, що вчиняються у сфері економіки та завдають шкоди економічній безпеці України. Проте, як наголошують у своїй роботі дослідниці, зазначений перелік не є вичерпним, оскільки його доповнення або скорочення залежить від унесення змін і доповнень до законодавства України, пов'язаних із реформуванням системи правоохоронних органів (створення нових, реорганізація або ліквідація чинних органів тощо).

Водночас заслуговує на підтримку думка М. М. Потоцького (2022, с. 91) про те, що необхідно ухвалити спеціальний закон, який би визначав суб'єктів, уповноважених у випадках, передбачених таким законом, здійснювати затримання осіб на місці злочину чи одразу після його вчинення за аналогією до ч. 1 ст. 37 Закону України «Про Національну поліцію», де поліція уповноважена здійснювати затримання на підставах, у порядку та на строки, визначені Конституцією України, Кримінальним процесуальним кодексом України та Кодексом України про адміністративні правопорушення, а також іншими законами України<sup>1</sup>.

У кримінальному провадженні затримання особи без ухвали слідчого судді, суду (як один із різновидів заходів забезпечення кримінального провадження) регламентоване ст. 208 КПК України, яка визначає підстави вказаного затримання, порядок його здійснення та передбачає можливість проведення особистого обшуку затриманого з дотриманням вимог статей 223, 236 КПК України. Крім цього, без ухвали слідчого судді відповідно до норм ст. 207 КПК України передбачено здійснення законного затримання, яке в теорії кримінального процесу розглядається як окремий вид затримання особи на місці вчинення злочину будь-якою іншою особою. Хоча, як справедливо наголошує А. Ю. Сердечна (2016, с. 127), якщо для пересічного громадянина законне затримання є його правом, яким він може скористатися чи не скористатися, то для працівників поліції законне затримання є не правом, а прямим обов'язком.

Затримання особи хоча і є короткостроковим заходом кримінального процесуального

<sup>1</sup> Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 26.09.2023).

примусу, оскільки відбувається в межах 72 годин, але належить до групи ізоляційних заходів, бо затримана особа поміщається до ізолятора тимчасового тримання і вона на певний час позбавляється можливості вільного пересування (Захарко та ін., 2021, с. 45; Бойко та ін., 2019, р. 31; Лобойко, Банчук, 2014, с. 137; Бутенко, 2019, с. 159; Фаринник, 2015, с. 137; Авраменко, Благута, Хитра, 2014, с. 90–91), чим обмежується її конституційне право на свободу, вільне пересування та недоторканність, передбачене ст. 29 Конституції України<sup>1</sup>.

Серед підстав затримання, визначених ст. 208 КПК України, є підстави, які дозволяють здійснювати фактичне затримання особи навіть тоді, коли внесення до ЄРДР відомостей про кримінальне правопорушення, що вже відбулося, ще не було здійснено. Такого висновку дозволяє дійти редакція пунктів 1 та 2 ч. 1 ст. 208 КПК України, за змістом яких за підозрою у вчиненні злочину особа підлягає затриманню на місці вчинення або на місці замаху на вчинення такого злочину. Також особа за підозрою у вчиненні злочину підлягає затриманню, якщо безпосередньо після його вчинення інша особа, зокрема потерпілий, котра є очевидцем цього злочину, прямо вказала на таку особу; якщо безпосередньо після вчинення злочину на тілі, одязі підозрюваної особи чи на місці вчинення злочину було виявлено сукупність очевидних ознак, з яких випливає, що саме ця особа щойно вчинила злочин<sup>2</sup>.

Проте зазначені випадки затримання особи за підозрою у вчиненні злочину службовою особою на місці вчинення такого злочину не є вичерпними, оскільки законодавець, враховуючи уведення воєнного стану на території України, передбачив ще одну підставу затримання особи за підозрою у вчиненні злочину без ухвали слідчого судді, а саме: у разі, якщо можлива втеча такої особи з метою ухилення від кримінальної відповідальності (п. 6 ч. 1 ст. 615 КПК)<sup>3</sup>, чим значно розширив можли-

вість здійснення затримання особи на території, де діє воєнний стан, за підозрою у вчиненні вже будь-якого злочину уповноваженою службовою особою і без ухвали слідчого судді (Фоміна, Рогальська, 2022, с. 373).

Припинення злочинних посягань реалізується шляхом обмеження права на свободу та особисту недоторканність задля досягнення суспільно корисної мети. Законодавець допускає такий ступінь обмеження прав та свобод особи з огляду на суспільну небезпечність кримінальних правопорушень. Припинення кримінальних правопорушень здійснюється на стадії готування до злочину чи замаху на злочин. До того ж, припиняючи (шляхом обмеження права на свободу та особисту недоторканність) протиправну поведінку особи, яка порушує законодавство про кримінальну відповідальність, правоохоронні органи унеможливають подальшу її злочинну діяльність, а тому таке припинення є соціально необхідною та суспільно важливою діяльністю, що має на меті недопущення протиправної поведінки осіб (Потоцький, 2022, с. 71, 74).

Постає законодавче питання щодо мотивів та мети затримання, яке в наукових колах породжує значні дискусії. Так, наприклад, на думку В. М. Тертишника (2018, с. 316), необхідність перешкодити підозрюваній особі ухилитися від кримінального переслідування чи переховуватися від органів досудового розслідування і негативно впливати на перебіг кримінального провадження та продовжити свою злочинну діяльність слід розглядати як мотив затримання.

Розглядаючи мету затримання, Т. О. Лоскутов (2011, с. 101–102) наголошує, якщо щодо особи наявне припущення про її винуватість у вчиненні злочину і щодо неї застосоване затримання, то метою такого затримання є забезпечення її короткочасної належної поведінки, оскільки воно спрямоване на забезпечення кримінального переслідування слідчим та встановлення причетності затриманої особи до вчинення злочину шляхом отримання обвинувальних доказів. Дійсно, як зауважує у своїй роботі Д. В. Лазарева (2018, с. 64), затримання особи за підозрою у вчиненні злочину створює необхідні передумови для виявлення та закріплення доказів у такому кримінальному провадженні шляхом проведення слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, які мають місце одночасно чи відразу після затримання особи. Такими процесуальними діями можуть бути особистий обшук затриманого, примусове освідування, пред'явлення підозрюваного чи викрадених речей для впізнання,

<sup>1</sup> Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 26.09.2023).

<sup>2</sup> Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 26.09.2023).

<sup>3</sup> Там само.

примусове отримання зразків для проведення експертизи тощо (Потоцький, 2022, с. 77).

Досліджуючи у своїй роботі мету затримання, М. М. Потоцький (2022, с. 68–69) аналізує різні погляди вчених-процесуалістів із цього питання. Він зауважує, що Є. І. Макаренко (2013) не підтримував ототожнення мети затримання з метою застосування запобіжних заходів, аргументуючи таку позицію тим, що мета, зазначена у ч. 1 ст. 177 КПК України, стосується скоріше обрання до особи ізоляційних запобіжних заходів, а не її затримання. І таку позицію у своїх працях підтримують інші вчені, наголошуючи на тому, що сутність інститутів затримання і запобіжних заходів суттєво відрізняється. У зв'язку з цим недоцільно об'єднувати цілі їх застосування, оскільки метою затримання особи без відповідної ухвали судових органів є з'ясування причетності затриманого до вчиненого кримінального правопорушення. Далі М. М. Потоцький (2022) наводить протилежну точку зору, якої дотримуються деякі науковці, що з'ясування причетності особи до злочину є загальною метою розслідування, а тому застосування затримання з такою метою не виправдано розширює межі примусового впливу, оскільки мета затримання полягає у припиненні злочину особою, запобіганні її уникненню від слідства й суду, фальсифікації нею доказів та іншим спробам завдати шкоди кримінальному провадженню. Продовжуючи свою думку, М. М. Потоцький (2022) зауважує, що співвідношення «підстави – мотиви – мета – умови» у разі застосування затримання можна відобразити таким чином: якщо підстави, мотиви та мета, які є причиною, приводом до застосування затримання, характеризують його з точки зору обґрунтованості, то умови як сукупність певних вимог правового характеру слугують гарантією законності його застосування. Із цього ж питання Є. І. Макаренко (2013, с. 305) наголошує, що метою затримання також є створення необхідних умов для належного проведення слідчих дій із збирання доказів, де вкрай необхідною є участь або присутність підозрюваного та прагнення органів досудового розслідування отримати незаперечні, викривальні докази у кримінальному провадженні. З останньою тезою навряд чи можна повністю погодитися, оскільки участь у доказуванні є не процесуальним обов'язком підозрюваного, а його процесуальним правом (пункти 8, 9 ч. 3 ст. 42 КПК України).

Моментом затримання в межах кримінального провадження закон чітко визначає той момент, коли особа силою або через підко-

рення наказу змушена залишатися поряд з уповноваженою службовою особою чи в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою (ст. 209 КПК України). Із цього приводу слушною є думка В. Г. Дрозд (2023, с. 274), яка робить акцент щодо правозастосування затримання за ст. 209 КПК України та звертається до постанови Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 15 червня 2021 р. у провадженні № 51-2172км19, зазначаючи, що відповідно до вказаної постанови особу вважають затриманою у значенні ст. 209 КПК України в разі застосування до неї сили та кайданок, навіть якщо протягом короткого часу сила та спеціальні засоби вже не застосовуються, однак особа перебуває в оточенні та під контролем поліцейських.

Своєчасне застосування затримання не дозволяє підозрюваному ухилитися від слідства та суду, фальсифікувати докази та іншими спробами завдати шкоди кримінальному провадженню, а також сприяє встановленню істини у справі та перешкоджає продовженню злочинної діяльності (Бугайчук, Федосова, 2018, с. 5).

Завдання шкоди кримінальному провадженню можливе за неналежної поведінки підозрюваної особи, що має на меті протидіяти кримінальному провадженню, що розглядається як діяння підозрюваної особи, яке спрямоване на створення перешкод у встановленні обставин виявленого злочину в умовах розпочатого розслідування та проявляється у виборі певної лінії поведінки, активних діях, спрямованих на створення перешкод у збиранні та використанні доказів органом слідства та судом (Волобуєв, 2019, с. 95).

Відповідно до загальних вимог усі процесуальні рішення слідчого, дізнавача, прокурора приймаються у формі постанови. Така постанова виноситься у випадках, передбачених КПК України, а також коли слідчий, дізнавач, прокурор визнає це за необхідне (ст. 110 КПК України).

А втім, для прийняття такого рішення, як затримання уповноваженою службовою особою, чинна редакція КПК України не вимагає попереднього складання про це дізнавачем, слідчим чи прокурором відповідної постанови, оскільки дозволяє оформлювати його протоколом затримання. Вся інформація щодо затримання повинна заноситися до протоколу, оскільки це має вирішальне та визначальне значення в багатьох моментах і насамперед під час вирішення питання щодо обґрунтованості та законності затримання особи за підозрою у вчиненні злочину без ухвали слідчого

судді. Якщо в протоколі про затримання не зазначені місце, дата, точний час чи підстави затримання або вказані не ті підстави, місце, дата чи час, за яких особу і було затримано, то таке затримання відбулося з грубим порушенням вимог, передбачених ч. 5 ст. 208 КПК України. Окрім цього, затримання особи в порядку ст. 208 КПК України буде незаконним, якщо воно здійснено уповноваженою службовою особою без ухвали слідчого судді за вчинення кримінального правопорушення, за яке законом не передбачено покарання у вигляді позбавлення волі, а також коли затриманому не було роз'яснено його права, право на захист чи не забезпечено участь захисника з моменту такого затримання, коли його участь є обов'язковою. Під час затримання одночасно проводиться й особистий обшук затриманого за участі не менше двох понять, про що також зазначається у протоколі, а по завершенню складання протоколу його копія одразу підписується вручається затриманій особі та направляється прокурору (Білозоров, Єфіменко, 2020, с. 206).

Проте вказана правова конструкція, за якою не вимагається складання постанови про затримання, дозволяє уповноваженій службовій особі здійснювати затримання підозрюваної особи, яка щойно вчинила злочин, ще до внесення відомостей до ЄРДР і зрозуміло чому, оскільки скласти постанову, коли ще відсутнє кримінальне провадження, неможливо.

Слід зауважити, що в межах кримінального провадження з моменту фактичного затримання за підозрою така особа набуває процесуального статусу підозрюваного (ст. 42 КПК України). Серед передбачених законом прав у підозрюваного є право вимагати перевірки обґрунтованості такого затримання (п. 6 ч. 1 ст. 42 КПК України). Проте законодавець не дає чіткої відповіді на питання, яким чином (у межах 72 годин) затримана особа може вимагати такої перевірки та до кого зі скаргою з вимогою про це звертатися? Якщо до прокурора з вимогою перевірки обґрунтованості прийнятого дізнавачем чи слідчим рішення про затримання, оформленого протоколом, то згідно з п. 7 ч. 2 ст. 36 КПК України прокурор уповноважений лише на скасування незаконних та необґрунтованих постанов слідчих. Серед повноважень прокурора не передбачено його право на скасування рішення, зазначеного у протоколі, як і скасування самого протоколу.

Якщо проаналізувати положення ст. 303 КПК України щодо можливості оскарження рішень дізнавача, слідчого чи прокурора під

час досудового розслідування, то можна побачити, що до переліку рішень, які (затримана) підозрювана особа може оскаржити слідчому судді, суду, рішення про затримання в порядку ст. 208 КПК України закон також не відносить.

Одним із завдань кримінального провадження є вимога, за якою під час кримінального провадження жодна особа не повинна бути піддана необґрунтованому процесуальному примусу, про що прямо наголошено у ст. 2 КПК України. Саме тому не випадково вимога щодо прийняття обґрунтованих з тих чи інших питань процесуальних рішень дізнавачем, слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом передбачена майже у всіх нормах КПК України, навіть при затриманні особи в умовах воєнного стану за підозрою у вчиненні злочину. І як слушно наголошує А. Г. Гаркуша (2022, с. 40), до таких належать злочини проти національної безпеки, життя, здоров'я, власності, безпеки та міжнародного правопорядку. Проте вказане затримання також здійснюється не більше ніж на 72 години та передбачає разом з іншими вимогами і вимогу щодо наявності обґрунтованих обставин, які дають підстави уповноваженій службовій особі вважати, що можлива втеча такої затриманої особи з метою ухилення від кримінальної відповідальності (п. 6 ч. 1 ст. 615 КПК України).

Обґрунтованість згідно із законом є частиною основоположної засади кримінального процесу – засади законності, і це показує значення обґрунтованості, оскільки обґрунтованість – це не звичайний термін (Шульгін, 2021, с. 101). Обґрунтованість – це один з елементів правових властивостей, притаманний процесуальним рішенням у кримінальному провадженні. Без обґрунтованості відповідних процесуальних рішень існування засади законності неможливе (Климчук, 2015, с. 58).

Як вже було зазначено вище, вимога щодо обґрунтованості у прийнятті процесуальних рішень стосується як органів досудового розслідування, прокурора, слідчого судді, так і суду. Проте законодавець розкриває основні вимоги обґрунтованості лише щодо рішень, які ухвалюються судом, і з цього приводу зауважує, що обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оцінені судом відповідно до ст. 94 КПК України (ч. 3 ст. 370 КПК України). Але на питання, яке рішення дізнавача слідчого, прокурора слід вважати обґрунтованим, закон відповіді не надає. І незрозуміло чому, адже в багатьох статтях КПК України законодавець наголошує

на обов'язковій обґрунтованості як на одному з елементів правової властивості щодо прийняття органами досудового розслідування, прокурором тих чи інших процесуальних рішень. У зв'язку з чим існує необхідність передбачити у ст. 3 КПК України положення, яке розтлумачувало б вимоги щодо обґрунтованості рішень, особливо при затриманні особи, що здійснюється в межах положень, передбачених ст. 208 КПК України. До них бажано віднести положення такого змісту: обґрунтованим рішенням (про затримання особи в порядку ст. 208 КПК України) слід вважати таке рішення, в якому існують передбачені законом умови щодо його прийняття та прослідковується наявний логічний взаємозв'язок між передбаченою законом підставою (підставами) щодо його прийняття та наявними (встановленими) на момент прийняття такого рішення фактичними даними, які підтверджують існування вказаних підстав для прийняття саме такого процесуального рішення.

Як уже зазначалося, сьогодні закон дозволяє здійснювати фактичне затримання особи без його юридичного оформлення у вигляді протоколу про затримання навіть до внесення відомостей про це до ЄРДР. У практичній діяльності правоохоронних органів фактичне затримання найчастіше відбувається до внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР. Але через те, що КПК України чітко не регламентує можливість затримання особи до початку досудового розслідування, практичні працівники у протоколі затримання особи, підозрюваної у вчиненні злочину, майже завжди вказують час затримання і час складання такого протоколу вже після внесення відомостей до ЄРДР, навіть у тому разі, якщо ці дії відбулися раніше (Федченко, Захарко, 2019, р. 201). До того ж, коли затримання особи одразу («на гарячому») після вчинення злочину відбувається за межами стадії досудового розслідування, тобто до внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР та не є результатом добре спланованих правоохоронними органами заходів, які підтверджують, що саме ця особа щойно вчинила злочин чи здійснила замах на його вчинення, то існує ризик оформлення щодо затриманої особи протоколу про адміністративне правопорушення, якого насправді не було, і таке незаконне адміністративне затримання (відповідно до ст. 261 Кодексу України про адміністративні правопорушення) використовується для досягнення завдань кримінального провадження і забезпечення його дієвості, що позбавляє затриману особу

процесуальних гарантій на забезпечення права на захист (ст. 20 КПК України), як і права вимагати перевірки обґрунтованості затримання (Федченко, Захарко, 2019, р. 202).

Про можливість існування порушення органами досудового розслідування вимог як вітчизняного, так і міжнародного законодавства, яке встановлює загальноприйняті стандарти у сфері забезпечення та захисту прав людини, наголошують і Є. В. Білозьоров та І. М. Єфіменко (2020, с. 202), які до таких порушень відносять недостатню обґрунтованість у прийнятті рішення про затримання уповноваженою службовою особою, ігнорування уповноваженою службовою особою положень законодавства щодо повідомлення особі про мету та мотиви затримання, нероз'яснення затриманому його прав та у вчиненні якого злочину він підозрюється тощо.

Положення Закону України «Про боротьбу з тероризмом» передбачають у районі проведення антитерористичної операції можливість здійснення так званого превентивного затримання осіб, причетних до терористичної діяльності, на строк понад 72 години, а саме відповідно до кримінального процесуального законодавства України строком до 30 діб. Превентивна функція затримання особи за підозрою, на думку О. В. Винокурова й О. П. Кучинської (2020, с. 21), полягає в переслідуванні певної мети, зокрема і в перешкоджанні втечі чи можливому переховуванню такої особи від органів досудового розслідування, прокуратури та суду.

Таке затримання здійснюється за вмотивованим рішенням начальника Головного управління Служби безпеки України або начальника територіального органу Національної поліції за згодою прокурора та без ухвали слідчого судді, суду з метою відвернення терористичних загроз у цьому районі<sup>1</sup>. До того ж вказаний порядок породжує ситуацію, за якої на момент фактичного затримання, передбаченого ст. 209 КПК України, зазвичай ще немає зареєстрованого в ЄРДР кримінального провадження, а отже, немає визначеного і закріпленого за ним процесуального керівника (Федченко, Захарко, 2019, р. 202).

Слушною є пропозиція щодо необхідності внесення змін до ч. 3 ст. 214 КПК України, яка пропонує вказану норму доповнити положенням, яке б надавало можливість за заявою,

<sup>1</sup> Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20.03.2003 № 638-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15> (дата звернення: 26.09.2023).

повідомленням про вчинення кримінального правопорушення до внесення відомостей в ЄРДР проводити не лише огляд місця події, а й затримання особи за підозрою у вчиненні злочину на місці вчинення або одразу після його вчинення (Рогальська, 2017, с. 201).

Враховуючи все вищезазначене, також доцільно передбачити в КПК України положення, відповідно до якого при затриманні особи згідно зі статтями 207, 208 КПК України та складанні протоколу про затримання уповноважена службова особа, яка склала вказаний протокол, зобов'язана негайно, з моменту поміщення затриманого до ізолятора тимчасового тримання, скласти постанову про обґрунтованість затримання та вручити її копію затриманому.

Крім цього, існує необхідність внести доповнення до ст. 303 КПК України щодо права особи, затриманої за підозрою (підозрюваного), звернутися зі скаргою до слідчого судді з вимогою перевірки обґрунтованості такого затримання. Водночас запропоновано правовий механізм з дотримання вимог щодо доведення обґрунтованості затримання особи за підозрою у вчиненні злочину на місці його вчинення чи одразу після вчинення. А також порядок, за яким затримана особа зможе під час досудового розслідування реалізувати своє право на оскарження обґрунтованості такого затримання, має безпосереднє відношення до підстав затримання, що здійснюється у вищезазначених випадках уповноваженою службовою особою без ухвали слідчого судді і не охоплює можливість затримання особи за підозрою у вчиненні злочину у випадках, які регламентуються нормами щодо особливих порядків здійснення кримінального провадження. Оскільки дійсно, як зауважує М. Я. Никоненко (2014, с. 89), відповідно до такого порядку до уповноваженої службової особи, яка вправі здійснити затримання, слід також віднести керівників дипломатичних чи консульських установ, якщо таке затримання пов'язане з учиненням кримінального правопорушення на території вказаних установ, розташованих за межами України; капітанів морських чи повітряних суден, які належать Україні, у разі, коли кримінальне правопорушення вчиняється на такому судні під час перебування його за межами України. А ще це може бути й інша службова особа, уповноважена на вчинення процесуальних дій, якщо керівник дипломатичного представництва чи консульської установи України, капітан судна України є потерпілим внаслідок вчинення відповідного кримінального правопорушення.

**ВИСНОВКИ.** З огляду на вищевикладене можемо дійти таких висновків. По-перше, дізнавач, слідчий чи прокурор після складання протоколу про затримання одразу після поміщення затриманого до ізолятора тимчасового тримання, дотримуючись вимог законодавця щодо обов'язкової обґрунтованості у прийнятті такого рішення, на підтвердження вже проведених дій будуть складати постанову про обґрунтованість затримання з наведеним у ній: 1) встановлених обставин кримінального правопорушення; 2) передбачених законом як умов, так і підстав щодо такого затримання; 3) встановлених на момент затримання фактичних даних, які підтверджували існування вказаних підстав для такого затримання. Зазначене впливає і з вимог Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (1950), згідно з положеннями якої особу може бути затримано, якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення<sup>1</sup>. По-друге, отримуючи копію вказаної постанови, затримана за підозрою особа (підозрюваний) має змогу повною мірою реалізувати своє право, передбачене ст. 42 КПК України, а саме: вимагати перевірки обґрунтованості затримання. По-третє, вказаний правовий механізм під час досудового розслідування дозволяє як прокурору, так і слідчому судді перевіряти затримання на предмет його обґрунтованості та приймати рішення щодо наявності обґрунтованості у затриманні чи у її відсутності та негайно звільняти затриманого. По-четверте, така правова конструкція буде відповідати положенням ст. 29 Конституції України, відповідно до якої кожному затриманому гарантується право в будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Поки що чинним кримінальним процесуальним законодавством затримана за підозрою особа позбавлена конституційного права саме у будь-який час оскаржити в суді своє затримання, оскільки під час досудового розслідування законодавець надає затриманій особі лише право вимагати перевірки обґрунтованості свого затримання, не розтлумачуючи при цьому вимоги щодо самої обґрунтованості затримання і навіть не роз'яснюючи, у кого саме може вимагати таку перевірку та до кого зі скаргою (вимогою) про це має право звертатися затримана (підозрювана) особа.

<sup>1</sup> Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : від 04.11.1950 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_004](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004) (дата звернення: 26.09.2023).



## СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

1. Авраменко О. В., Благута Р. І., Хитра А. Я. Заходи забезпечення кримінального провадження : навч. посіб. Львів : ЛьвДУВС, 2014. 192 с.
2. Білозьоров Є. В., Єфіменко І. М. Процесуальні особливості затримання особи до початку досудового розслідування. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Юридичні науки*. 2020. № 3, т. 31 (70) С. 201–207. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2707-0581/2020.3/35>.
3. Бойко О. П., Захарко А. В., Литвинов В. В., Федченко В. М. Затримання особи, підозрюваної у вчиненні кримінального проступку уповноваженою службовою особою. *The Scientific Heritage*. 2019. No. 42. Pp. 30–32.
4. Бугайчук К. Л., Федосова О. Ф. Застосування окремих положень статті 208 Кримінального процесуального кодексу України : наук.-метод. роз'яснення. Харків : Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2018. 65 с.
5. Бутенко В. Б. Генеза підходів щодо визначення системи запобіжних заходів, не пов'язаних з ізоляцією особи. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2019. № 39. С. 158–160. DOI: <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2019.39.36>.
6. Винокуров О. В., Кучинська О. П. Захист прав підозрюваного при затриманні та застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: теорія і практика : монографія. Київ : Алерта, 2020. 258 с.
7. Волобуєв А. Ф. Механізм злочину та його зв'язок з концептуальними положеннями криміналістики : монографія. Кривий Ріг : Вид. Р. А. Козлов, 2019. 122 с.
8. Гаркуша А. Г. Скасування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою в умовах воєнного стану в контексті ст. 616 КПК України. *Право і безпека*. 2022. № 3 (86). С. 37–47. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.3.03>.
9. Дрозд В. Г. Затримання особи, яка вчинила кримінальний проступок: питання кореляції законодавчих приписів щодо їх правозастосування. *Київський часопис права*. 2023. № 1. С. 270–275. DOI: <https://doi.org/10.32782/kj/2023.1.41>.
10. Затримання у кримінальному провадженні : навч. посіб. / А. В. Захарко, В. В. Рогальська, О. А. Солдатенко та ін. Одеса : Гельветика, 2021. 224 с.
11. Климчук М. П. Обґрунтованість кримінально-процесуальних рішень як елемент засади законності. *Часопис Академії адвокатури України*. 2015. № 2 (27), т. 8. С. 55–60.
12. Лазарева Д. В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному процесі України : монографія. Дніпро : Дніпропетровськ. держ. ун-т внутр. справ, 2018. 188 с.
13. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес : навч. посіб. Київ : Ваїте, 2014. 280 с.
14. Лоскутов Т. О. Кримінальне переслідування, здійснюване слідчим : монографія. Дніпропетровськ : Ліра ЛТД, 2011. 164 с.
15. Макаренко Є. І. Щодо мети затримання підозрюваного у вчиненні злочину. *Право і суспільство*. 2013. № 6. С. 302–307.
16. Никоненко М. Я. Уповноважена службова особа, яка вправі здійснити затримання у кримінальному процесі. *Юридична наука*. 2014. № 9. С. 83–90.
17. Потоцький М. М. Затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення : дис. ... д-ра філософії : 081. Кропивницький, 2022. 275 с.
18. Рогальська В. В. Затримання уповноваженою службовою особою без ухвали слідчого судді: процесуальні аспекти. *Порівняльно-аналітичне право*. 2017. Вип. 2. С. 198–201.
19. Сердечна А. Ю. Затримання в кримінальному процесуальному законодавстві та особи, уповноважені його застосувати. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2016. Вип. 40, т. 2. С. 126–130.
20. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. 15-те вид., допов. і перероб. Київ : Правова єдність, 2018. 854 с.
21. Фаринник В. І. Заходи забезпечення кримінального провадження у новому кримінальному процесуальному законодавстві: сутність та класифікація. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 1. С. 133–142.
22. Федченко В., Захарко А. Класифікація видів затримання залежно від способу кримінальної процесуальної регламентації. *Jurnalul Juridic Național: Teorie și Practică*. 2019. No. 1. Pp. 201–205.
23. Фоміна Т. Г., Рогальська В. В. Затримання особи в умовах воєнного стану: підстави та уповноважені службові особи на здійснення. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 4. С. 371–376. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.04.67>.

24. Шульгін С. О. Оцінка доказів слідчим і прокурором при прийнятті процесуальних рішень у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Дніпро, 2021. 269 с.

Надійшла до редакції: 29.09.2023

Прийнята до опублікування: 03.11.2023

## REFERENCES

1. Avramenko, O. V., Blahuta, R. I., & Khytra, A. Ya. (2014). *Measures to ensure criminal proceedings*. Lviv State University of Internal Affairs.
2. Bilozorov, Ye. V., & Yefimenko, I. M. (2020). Procedural features of person's detention before the pre-trial investigation. *Scientific notes of Taurida National V. I. Vernadsky University. Series: Juridical Sciences*, 3(31), 201–207. <https://doi.org/10.32838/TNU-2707-0581/2020.3/35>.
3. Boiko, O. P., Zaharko, A. V., Lytvynov, V. V., & Fedchenko, V. M. (2019). The detention of a person suspected in the committing a criminal offense by an authorized officer. *The Scientific Heritage*, 3(42), 30–33.
4. Buhaichuk, K. L., & Fedosova, O. F. (2018). *Application of certain provisions of Article 208 of the Criminal Procedure Code of Ukraine (scientific and methodological explanation)*. Kharkiv National University of Internal Affairs.
5. Butenko, V. B. (2019). Genesis of approaches to identify a system of safeguards not related to personal isolation. *Scientific Herald of International Humanitarian University*, 39, 158–160. <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2019.39.36>.
6. Drozd, V. H. (2023). Detention of a person who has committed a criminal offense: the issue of correlation of legislative prescriptions regarding their enforcement. *Kyiv Law Journal*, 1, 270–275. <https://doi.org/10.32782/klj/2023.1.41>.
7. Farynnyk, V. I. (2015). Measures of the criminal proceedings in the new criminal procedural law: the nature and classification. *Herald of Criminal Justice*, 1, 133–142.
8. Fedchenko, V., & Zakharko, A. (2019). Classification of types of detention depending on the method of criminal procedural regulation. *National Law Journal: Theory and Practice*, 1, 201–205.
9. Fomina, T. H., & Rohalska, V. V. (2022). Detention of a person under the martial law: grounds and authorized officials for implementation. *Analytical and Comparative Jurisprudence*, 4, 371–376. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.04.67>.
10. Harkusha, A. H. (2022). Cancellation of a preventive measure in the form of detention under martial law in the context of Art. 616 of the CPC of Ukraine. *Law and Safety*, 3(86), 37–47. <https://doi.org/10.32631/pb.2022.3.03>.
11. Klymchuk, M. P. (2015). The validity of criminal procedural decisions as an element of the principles of legality. *Journal of the Academy of Advocacy of Ukraine*, 2(27), 55–60.
12. Lazareva, D. V. (2018). *Detention by an authorized official in the criminal process of Ukraine*. Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs.
13. Loboiko, L. M., & Banchuk, O. A. (2014). *Criminal process*. Vaite.
14. Loskutov, T. O. (2011). *Criminal Prosecution by Investigator*. Lira LTD.
15. Makarenko, Ye. I. (2013). Regarding the purpose of detaining a criminal suspect. *Law and Society*, 6, 302–307.
16. Nykonenko, M. Ya. (2014). An authorized officer empowered to make an arrest in a criminal proceeding. *Juridical Science*, 9, 83–90.
17. Pototskyi, M. M. (2002). *Detention of a person on suspicion of committing a criminal offense* [Candidate dissertation, Donetsk State University of Internal Affairs].
18. Rohalska, V. V. (2017). The detention by the authorized official person without trier's decision: the processual aspects. *Comparative and Analytical Law*, 2, 198–201.
19. Serdechna, A. Yu. (2016). Detention in criminal procedural law and persons authorized to use it. *Uzhhorod National University Herald. Series: Law*, 40(2), 126–130.
20. Shulgin, S. O. (2021). *Assessment of evidence by investigator and prosecutor when making procedural decisions in criminal proceedings at the stage of pre-trial investigation* [Candidate dissertation, Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs].
21. Tertyshnyk, V. M. (2018). *Scientific and practical commentary on the Criminal Procedure Code of Ukraine* (15th ed.). Legal Unity.
22. Volobuiev, A. F. (2019). *The mechanism of crime and its relationship with the conceptual provisions of criminology*. R. A. Kozlov Publisher.
23. Vynokurov, O. V., & Kuchynska, O. P. (2020). *Protection of the suspect's rights during detention and application of a preventive measure in the form of detention: theory and practice*. Alerta.

24. Zakharko, A. V., Rohalska, V. V., Soldatenko, O. A. et al. (2021). *Detention in criminal proceedings*. Helvetica.

Received the editorial office: 29 September 2023

Accepted for publication: 3 November 2023

**VOLODYMYR MYKHAILOVYCH FEDCHENKO,**

*Candidate of Law, Associate Professor,  
Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs,  
Department of Criminal Procedure and Strategic Investigations;  
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4006-3535>,  
e-mail: mixayluz@ukr.net*

**DETENTION OF A PERSON UNDER SUSPICION OF COMMITTING A CRIMINAL OFFENCE AND THE POSSIBILITY TO APPEAL IN CRIMINAL PROCEEDINGS**

The article analyzes the provisions of the current criminal procedural legislation of Ukraine and separate scientific works in the field of criminal procedure regarding the detention of a person under suspicion of committing a criminal offense without a decision of the investigating judge or a court, especially when the detention of a person under suspicion is carried out by an authorized official at the scene of the crime or immediately after its commission. It is emphasized that in addition to the inquirer, investigator, prosecutor, bodies authorized to carry out a pre-trial investigation, subjects who also have the right to detain a person under suspicion of having committed a criminal offense include all policemen, all military personnel serving in the National Guard of Ukraine, all employees of the special law enforcement military formation of the law enforcement service, employees of the State Security Department, military personnel performing duties for the protection of the state border, employees of the special law enforcement body of the Security Service of Ukraine, employees of the state law enforcement agency (NABU), employees of the customs service, officials involved in the anti-terrorist operation, officials and officials of enforcement agencies prisons and detention centers, captains of sea or river vessels of Ukraine located outside its borders, employees of the Department of Economic Security. The question of the presence of legal aspects of the justification of detention, especially when such detention is carried out by an authorized official, is considered. It is proposed to provide in Art. 3 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, a provision that would explain the requirements regarding the validity of decisions, and especially when a person is detained, which is carried out within the framework of the provisions of Art. 208 of the CPC of Ukraine. The provisions of the criminal procedural legislation regarding the possibility of a person detained on suspicion, who already has the procedural status of a suspect, to appeal, in accordance with Clause 6, Part 1, Art. 42 of the Criminal Procedure Code of Ukraine the validity of his/her detention. Attention is also paid to the problematic legal aspects that do not allow a person detained (without a ruling of an investigating judge) on suspicion of committing a criminal offence during a pre-trial investigation, when such detention was carried out at the scene of the crime or immediately after its commission, to exercise his or her right to challenge the validity of the detention and file a relevant complaint with the prosecutor or investigating judge. For this purpose, it is proposed to provide for a provision in the Criminal Procedure Code of Ukraine, according to which, when detaining a person within the framework of Articles 207, 208 of the CPC of Ukraine and drawing up a detention report, the authorised official who drew up the said report is obliged to draw up a resolution on the justification of detention and hand over copies to the detainee immediately upon placing the detainee in a temporary detention facility. In order to ensure the exercise of the right of a suspect (detainee) to demand verification of the validity of detention, a possible procedure for appealing to the prosecutor, investigating judge against such detention during the pre-trial investigation is proposed.

**Key words:** *detainee, official, reasoned decision, complaint, investigating judge.*

**Цитування (ДСТУ 8302:2015):** Федченко В. М. Затримання особи за підозрою у вчиненні злочину та можливості його оскарження у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2023. № 4 (91). С. 95–105. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2023.4.08>.

**Citation (APA):** Fedchenko, V. M. (2023). Detention of a person under suspicion of committing a criminal offence and the possibility to appeal in criminal proceedings. *Law and Safety*, 4(91), 95–105. <https://doi.org/10.32631/pb.2023.4.08>.